

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt (przewodniczący)

SSN Halina Kiriło

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku W. D.przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
Oddziałowi w E.

o emeryturę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 lutego 2018 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w G.

z dnia 2 sierpnia 2017 r., sygn. akt III AUa .../17,

1. oddala zażalenie,

2. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w G. na rzecz radcy prawnego S. B. 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu zażaleniowym, przy czym kwotę tą należy podwyższyć o obowiązującą stawkę podatku VAT.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z 2 sierpnia 2017 r. odrzucił skargę W. D.o wznowienie postępowania, które zakończył prawomocny wyrok tego Sądu z 24 listopada 2016 r., sygn. III AUa .../16, jako nieopartą na zasadnej podstawie i spóźnioną (art. 410 § 1 k.p.c. w związku z art. 403 § 2 k.p.c. i art. 407 § 1 k.p.c.).

W zażaleniu skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, gdyż miało wpływ na treść postanowienia w postaci art. 407 § 1 k.p.c. przez błędne zastosowanie w sytuacji, gdy nie doszło do przekroczenia ustawowego terminu do wniesienia „skargi kasacyjnej”, jak również skarga o wznowienie postępowania może mieć uzasadnione podstawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Termin wniesienia skargi o wznowienie postępowania łączy się z jej podstawą (art. 407 §1 k.p.c.). Skarżący wskazał na podstawę wznowienia z art. 403 § 2 k.p.c. Wówczas termin trzymiesięczny do wniesienia skargi liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny stwierdził, że nie spełnia się podstawa wznowienia postępowania z art. 403 § 2 k.p.c.

Skarżący nie podważa ustalenia i oceny Sądu Apelacyjnego, że dowody nie były nowe i dlatego nie uzasadniały wznowienia postępowania, zwłaszcza, że podstawa wznowienia dotyczy etapu przed rozpoznaniem apelacji, czyli przed wyrokowaniem przez Sąd drugiej instancji.

Wbrew zarzutowi zażalenia okoliczność ta nie wymaga szczegółowego badania, jako że to na skarżącym ciążył obowiązek wykazania „wykrycia” nowych środków dowodowych. Oznacza to konieczność wskazania konkretnych dowodów, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy (art. 403 § 2 k.p.c.). Jeżeli skarżący próbuje podważyć zaskarżone orzeczenie, to powinien określić (skonkretyzować) nowe dowody, aby można było ocenić czy uzasadniają podstawę wznowienia. Skarżący tego nie czyni i nie zarzuca, iżby „nowe” dowody pozostawały poza sprawą, a to dlatego, że w sprawie przyjęto, iż dowody zostały przekazane przez organ rentowy do postępowania sądowego.

Ponadto art. 403 § 2 k.p.c. *in fine* zastrzega, że chodzi o dowody z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Chodzi o to, że skarżący podstawę wznowienia odnosi do wyroku Sądu pierwszej instancji z zarzutem, że Sąd ten nie dysponował całym materiałem złożonym do organu rentowego,

w sytuacji gdy organ rentowy wskazał, iż Sąd dysponował kompletem (całością) materiału.

Sąd Apelacyjny wydał wyrok 24 listopada 2016 r. a Sąd pierwszej instancji wyrokował 19 maja 2016 r.

Skarżący 30 czerwca 2016 r. złożył pismo do ZUS, w którym podał między innymi, że przesyła prawdziwe ksera dokumentów, stwierdzające charakter jego pracy „jeszcze raz aby ZUS miał świadomość, iż łamie prawo (...)”. W załączeniu wskazał na świadectwa pracy wraz z podaniem opisu przez pracodawców pracy wykonywanej na ich rzecz oraz ksero posiadanych angaży. Uzasadnia to stwierdzenie, że skarżący niezasadnie wymaga w zażaleniu szczegółowego badania „jakie dokumenty przedłożył w organie rentowym ...”, skoro sam złożył te dokumenty. Równie ważne jest stwierdzenie, że postępowanie sądowe nie było wówczas jeszcze zakończone, a art. 403 § 2 k.p.c. zastrzega, że chodzi o nowe środki dowodowe, z których strony nie mogły skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Negatywna ocena podstawy skargi o wznowienie postępowania potwierdza też przekroczenie terminu do wniesienia skargi, skoro jeszcze przed wyrokiem Sądu Apelacyjnego skarżący dysponował i wskazywał na dowody, które składał do ZUS i które powinny być w sprawie. Jeżeli zatem skarżący nie konkretyzuje w zażaleniu dowodów, to z tej przyczyny niezasadny jest wniosek o procesowe, szczegółowe zbadanie „jakie dokumenty przedłożył ubezpieczony w organie rentowym”. Jednocześnie nie stanowi to podstawy do przyjęcia innego początku terminu do wniesienia skargi z art. 407 § 1 k.p.c., niż określony przez Sąd Apelacyjny. W skardze o wznowienie skarżący wskazał, że zapoznał się z aktami sprawy 12 grudnia 2016 r. a skargę o wznowienie złożył 29 maja 2017 r. Termin do wniesienia skargi nie został zachowany.

Wbrew twierdzeniom zażalenia w aktach sprawy nie ma „wniosku o wznowienie postępowania złożonego przez ubezpieczonego 12 grudnia 2016 r.”. W aktach jest pismo skarżącego z 9 grudnia 2016 r. (k. 219), w którym potwierdza, że przeglądał dokumentację na podstawie której orzekał Sąd Apelacyjny. Skarżący w piśmie tym zarzucał niedostarczenie przez pozwanego do Sądu dokumentów. W tym miejscu nie ocenia się czy zarzut był zasadny, ale zachowanie terminu do

wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Zasadnie stwierdził Sąd Apelacyjny, że termin trzymiesięczny z art. 407 § 1 k.p.c. został przekroczony. Zażalenie nie podważa stwierdzenia Sądu, że skargę wniesiono po upływie przypisanego terminu.

Brak podstawy i przekroczenie terminu uzasadniały odrzucenie skargi o wznowienie postępowania (art. 410 § 1 k.p.c.).

Z tych motywów oddalono zażalenie (art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 4 ust. 3 oraz § 16 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

kc